



Arrest

nr. 230 592 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12 / 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2010 komt de verzoeker in België aan als niet-begeleide minderjarige. Hij dient op 30 november 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juli 2012 wordt de verzoeker erkend als vluchteling. Op 6 september 2012 wordt het voogdijschap over de verzoeker beëindigd, gelet op zijn meerderjarigheid.

1.2. Op 19 augustus 2014 wordt de verzoeker aangehouden. Hij wordt op 24 december 2014 door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met

uitstel vijf jaar, behoudens wat betreft de voorlopige hechtenis, voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige beneden de leeftijd van zestien jaar, op de persoon van een minderjarige boven de leeftijd van zestien jaar en op een meerderjarige persoon van het vrouwelijke geslacht.

1.3. Uit het administratief dossier, meer bepaald het uittreksel uit het strafregister, blijkt verder dat de verzoeker tussen 21 juni 2016 en 20 november 2017 negentien keer veroordeeld werd door de politierechtbank omwille van verkeersdelicten.

1.4. Op 24 mei 2018 vraagt de dienst vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij.

1.5. Op 16 juli 2018 wordt de verzoeker opnieuw gearresteerd en op 17 juli 2018 wordt hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. De verzoeker wordt op 20 juli 2018 vrijgelaten onder voorwaarden.

1.6. Na de verzoeker gehoord te hebben, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2019 tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. De verzoeker gaat tegen deze beslissing niet in beroep, zodat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus thans definitief is.

1.7. Op 31 maart 2019 wordt het kind van de verzoeker geboren.

1.8. Op 28 juni 2019 wordt een vragenlijst naar de verzoeker verstuurd in het kader van een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht.

1.9. Op 15 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker neemt hiervan kennis op 23 juli 2019. Ook tegen deze beslissing heeft de verzoeker geen rechtsmiddel aangewend zodat deze ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

1.10. Op 18 september 2019 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Lier op 18.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: P.

voornaam: S.

geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: B. K.

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ⊗ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ⊗ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ⊗ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkenes vluchtelingenstatus werd namelijk ingetrokken door het CGVS waardoor zijn B-kaart niet meer van toepassing is.

Op 24.12.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 14.05.2019 heeft het CGVS betrokkenes vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan hij op 15.05.2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bewijzen voorlegt van tewerkstelling en dat betrokkene verklaart dat hij Nederlands en Frans (basis) en Engels spreekt, dat hij een computercursus heeft gevolgd, een getuigschrift van lasser heeft, opleiding elektriciteit bij het CVO gevolgd heeft, hij een attest van heftruck heeft van de VDAB en dat hij diverse tewerkstellingen heeft genoten. Betrokkenes vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, doen echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op 24.12.2014 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Deze feiten gaven aanleiding tot de intrekking van betrokkenes vluchtelingenstatus, daar zij door het CGVS als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene meerdere minderjarige en een meerderjarige meisjes aanrandde, waarvan het jongste slachtoffer slechts 13 jaar oud was. Bovendien blijkt uit chatgesprekken dat betrokkene een duidelijk seksueel opzet had toen hij met haar afsprak, haar naar een parking meetrok, haar betastte en probeerde te kussen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 16.07.2018 opnieuw gearresteerd werd en op 17.07.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van feiten van voyeurisme, gepleegd op een minderjarige. Op 20.07.2018 werd betrokkene opnieuw vrijgelaten onder voorwaarden.

Bijgevolg blijkt dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling en een opsluiting onder aanhoudingsmandaat, een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw, K. N. "27.03.1990, met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12.06.2018. Hij verklaart dat ze samen een kind hebben geboren op 31.03.2019, P. P.. Het feit dat betrokkene een gezin heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene

is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een gezin zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn kind niet bij hem en zijn partner woont, maar in een pleeggezin verblijft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ⊗ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ⊗ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.07.2019 dat hem via aangetekend schrijven ter kennis werd gegeven op 18.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.07.2019 dat hem via aangetekend schrijven ter kennis werd gegeven op 18.07.2019. Deze vorige beslissing tot

verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 30.11.2010 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 30.07.2012 werd aan betrokkene door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd hem op 13.11.2012 een B-kaart afgeleverd, waarvan de laatste geldig was tot 21.02.2024. Op 24.12.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Dientengevolge werd door de DVZ op 24/05/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van betrokkene zijn vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van betrokkene zijn vluchtelingenstatus werd betrokkene door het CGVS op 11/09/2018 gehoord teneinde hem de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van zijn vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen. Op 14.05.2019 heeft het CGVS betrokkenes vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan hij op 15/05/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Tot slot oordeelde het CGVS dat betrokkene zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar betrokkene over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Vervolgens werd betrokkenes verblijf op 15.07.2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken beëindigd. Deze beslissing werd hem aangetekend ter kennis gegeven op 18.07.2019 samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 27.10.2010 in België is. De reden dat hij naar hier kwam, is door de politie problemen, door de Taliban om zijn familie in Afghanistan een transportbedrijf had waarbij ze samenwerkten met Amerikaanse bedrijven. Betrokkene verklaart dat ze daardoor bedreigd werden door de Taliban, omdat ze werkten voor de Amerikanen. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren, omdat hij dan zijn leven riskeert en dat hij gezocht wordt en bedreigd wordt door de Taliban. Betrokkenes vluchtelingenstatus werd echter ingetrokken door het CGVS op 14.05.2019 op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS concludeerde dat blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde ook dat betrokkene zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar betrokkene over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Het meest recente rapport (nl. COI Focus Afghanistan, security situation in Kabul City dd 15.05.2019) bevestigt de vaststellingen die gedaan werden door de Belgische asielinstanties.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
(...)"*

De bestreden akte bevat zodoende drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.11. Op 21 oktober 2019 weigert de verzoeker de effectieve verwijdering naar Afghanistan. Hij dient op 24 oktober 2019 een eerstvolgend verzoek om internationale bescherming in.

1.12. Op 13 november 2019 wordt beslist tot de niet-ontvankelijkheid van voormeld volgend verzoek om internationale bescherming.

1.13. Op 21 november 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering met beslissing tot terugleiding naar de grens.

1.14. De verzoeker dient tegen de beslissing van 21 november 2019 tot terugleiding naar de grens een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Dit verzoek wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 229 694 van 2 december 2019.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt.

De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad merkt dan ook ambtshalve op dat de beslissing tot terugleiding naar de grens, die besloten ligt in de thans bestreden akte en die werd getroffen in toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, werd vervangen door de in punt 1.13. bedoelde beslissing van 21 november 2019, die eveneens toepassing maakt van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Op 21 november 2019 heeft de gemachtigde met name beslist dat de verzoeker, in toepassing van de voornoemde bepaling, zonder verwijl wordt teruggeleid naar de grens van Afghanistan (zie RvV 2 december 2019, nr. 229.694). Deze beslissing tot terugleiding naar de grens is thans uitvoerbaar, aangezien het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die werd getroffen op 18 september 2019 en die deel uitmaakt van de thans bestreden akte, niet langer rechtsgevolgen meer sorteert voor de verzoeker. De rechtstoestand van de verzoeker wordt thans immers niet meer beheerst door de eerdere beslissing van 18 september 2019 maar door de nieuwe beslissing van 21 november 2019 tot terugleiding naar de grens die werd getroffen nadat de bevoegde asielinstantie heeft besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de verzoeker werd ingediend op 24 oktober 2019.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat er nog steeds een belang is bij de vernietiging van de thans bestreden terugleidingsbeslissing aangezien de verzoeker nog steeds in België is.

De advocaat van de verzoeker betwist hiermee echter niet dat zijn rechtstoestand thans wordt beheerst door de nieuwe en uitvoerbare beslissing tot terugleiding naar de grens van 21 november 2019.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de betrokkene(n) nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werden dan ook geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing van 18 september 2019 tot terugleiding naar de grens (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, eveneens onontvankelijk is voor wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft.

3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt het voorliggende beroep enkel inhoudelijk onderzocht voor zover het betrekking heeft op de beslissing van 18 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de bestreden beslissing).

4. Onderzoek van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1 .Algemene beschouwing

Verzoeker zal in wat volgt - daarbij eveneens verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde 'ernstige en bewezen motieven' voorhanden zijn dat hij ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in voorliggend geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het gaat bovendien om een voortgezet verblijf, en niet om een eerste aanvraag, waarbij de toepassing van art. 8.2. EVRM buiten beschouwing zou moeten worden gelaten.

"De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds." [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T. Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU. C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4,388.)

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. " [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland. <http://www.eehr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET. M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1.81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervaar in art. 8 EVRM.

1. Wettelijke basis art. 8 E.V.R.M.

Art. 8 EVRM bepaalt:

- '1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".*

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8. 2e lid EVRM onafdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte " toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uit maken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wal betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij 5 en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. " [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

In casu dient derhalve te worden nagegaan :

- Of er een gezinsleven bestaat
- EN
- Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:
 - i. Ze voorzien is bij wet
 - ii. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM
 - iii. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- i. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
- ii. Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
- iii. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boulton d.d. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boulton t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünür t/ Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd :

Volgende criteria dienen in overweging genomen:

- 1. de aard en de ernst van de criminele inbreuken;*
- 2. de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- 3. de tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;*
- 4. de gezinstoestand van de betrokkene;*
- 5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
- 6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;*
- 7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;*
- 8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
- 9. Het belang en het welzijn van de kinderen;*
- 10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;*
- 11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak. zoals bijv. medische gegevens.*

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

1.Toetsing aan artikel 8 EVRM

- 1. Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging*

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen.

Immers dateert de enige veroordeling in hoofde van verzoeker van eind 2014.

Sedertdien onthield verzoeker zich van het plegen van strafbare feiten, stichtte hij een gezin en legde hij zich toe op legitieme tewerkstelling.

Verzoeker ontkende de feiten waarvoor hij in de zomer van 2018 gedurende 3 dagen voor in voorarrest werd genomen en hij werd voor deze feiten ook nooit veroordeeld door een correctionele rechtbank.

Het vermoeden van onschuld indachtig is er dus enkel sprake van een strafrechtelijke veroordeling in 2014 die gevolgd werd door een meer dan gunstige re-integratie.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen - hetgeen zij echter wel lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Bovendien verwijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een bevel het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een terugleiding naar de grens en bovendien een inreisverbod van 8 jaar een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak - quod non - te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hierna volgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon en het hem opleggen van een inreisverbod van 8 jaar, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM. en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio- affectieve verankering in het Rijk.

Ook de reden van het destijds verstrekken aan verzoeker van een verblijfsrecht is meer dan van belang, namelijk het beschermen van zijn rechten vervat sub art. 3 EVRM.

1. Toetsing aan de Boultif-criteria

❖ De aard en de ernst van de criminele inbreuken

Verzoeker pleegde in 2013-2014 zedenfeiten.

Echter herpakte hij zich sedert voormelde veroordeling zodat zijn gunstige herintegratie buiten kijf staat.

In die zin is er geen noodzaak in de democratische samenleving die huidige bestreden beslissing rechtvaardigt.

❖ De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker is thans 27 jaar oud en verblijft sedert 17-jarige leeftijd in België, en zulks op legale wijze.

Verzoekers Afghaanse familie vluchtte eveneens weg uit Afghanistan om reden van de oorlog die er woedt.

Verzoeker bouwde zijn ganse toekomst op in België.

Thans in de gegeven situatie - geboren en getogen in België, jarenlange relatie met Belgische partner en vader van een Belgisch minderjarig kind - verzoeker terugleiden naar zijn land van herkomst met een daaraan gekoppeld inreisverbod van 8 jaar, doorstaat de evenredigheidstoets naar verzoekers mening gelet op het voorgaande niet.

Verzoeker heeft immers uiteraard (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van duurzaam verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezinsleven, maar ook klemmt met de materiële motiveringsplicht (zie infra) en vooral met verzoekers privé-leven sub artikel 8 EVRM.

❖ De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner)

Verzoeker heeft 1 minderjarige zoon, dewelke hij erkende voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Daar de precaire mentale toestand van moeder een verontrustende impact had op de hulpverleningsinstanties en vader niet van moeder wilde scheiden, werd het kind noodgedwongen geplaatst.

Maar tot voor zijn administratieve vrijheidsberoving had verzoeker steeds contact met zijn minderjarig kind.

Een en ander dus in weerwil van hetgeen verwerende partij suggereert wanneer zij het in de bestreden beslissing heeft over verzoekers geplaatste zoon.

Verzoekers minderjarige zoon draagt verzoekers familienaam, meer bepaald heet hij P. P. Het kind werd per 31/03/2019 geboren te Lier (stuk XXXX)

Bovendien onderhoudt verzoeker inmiddels reeds een aantal jaren een relatie met de Belgische mevrouw N. K., die ingevolge huidige omstandigheden (plaatsing kind en vrijheidsberoving met oog op repatriëring met inreisverbod 8 jaar) met spoed in het ziekenhuis werd opgenomen.

Verzoeker woonde tot voor zijn vrijheidsberoving feitelijk samen met voormelde partner, tevens moeder van zijn enige minderjarige Belgisch kind.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarig wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel een evenredige inmenging kan genoemd worden.

Noch de terugwijzing, noch het inreisverbod gedurende een periode van 8 jaar kan legitiem en proportioneel genoemd worden.

Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kind als zijn partner het centrum van hun socio-economische en psyche-emotionele belangen kennelijk volledig in België.

Dat het centrum van verzoekers minderjarige zoon en zijn partner volledig in België ligt, kan niet betwist

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn zoon. dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kind zou dan ook een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers zoon en diens moeder kan onmogelijk van deze laatsten verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Afghanistan te vestigen.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand van moeder en kind niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

❖ *De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren;*

Zoals reeds aangehaald is uit verzoekers voormalige relatie 1 op heden een minderjarig kind voortgesproten. (stuk 3)

❖ *De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen:*

Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige zoon hem achterna zouden reizen naar Afghanistan volgt uit het feit dat :

- Zijn zoon in België geboren is, en dit minderjarig Belgisch kind er zijn maternale familie (grootouders, ooms en tantes) heeft
- Verzoekers partner een zeer precaire mentale toestand heeft, waarbij zij de nodige psychomedische verzorging nodig heeft die zij mogelijk niet in Afghanistan zal bekomen
- Verzoekers minderjarige zoon momenteel onder toezicht van de jeugdrechter staat zodat het verzoeker niet vrij staat het kind hem achterna te laten reizen naar zijn herkomstland

❖ De nationaliteit van de verschillende betrokken personen:

Verzoekers zoon heeft zoals vermeld de Belgische nationaliteit.

Idem wat betreft verzoekers huidige partner, mevrouw N. K..

Verzoeker zelf is een erkende vluchteling afkomstig van Afghanistan die zijn land meer dan 10 jaar geleden ontvluchtte om reden dat zijn rechten sub art. 3 EVRM er in gedrang kwamen.

❖ Het belang en het welzijn van de kinderen;

Dat verzoekers minderjarige zoon er belang bij heeft zijn (biologische) vader te kennen - ook al is de situatie op heden verre van ideaal - kan niet betwist worden.

Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn zoon graag ziet en correct heeft behandeld. Verzoekers vaderschap staat niet ter discussie. Het is moeder die zich ingevolge haar precaire mentale toestand op verontrustende wijze naar het kind toe gedroeg waardoor het onder toezicht van de Jeugdrechter werd geplaatst.

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige zoon zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt :

- “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd :

- “1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden :

- “1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. "

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders :

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waaij afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen 12 voor is dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n). "

Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

❖ De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming:

Verzoeker verblijft sedert 17-jarige leeftijd in België.

Hij ontvluchtte meer dan 10 jaar geleden zijn herkomstland ingevolge de oorlog die er woedde.

Verzoeker keerde gedurende die periode nooit meer naar zijn herkomstland.

Bovendien ontvluchtte verzoekers ouders, broers en zussen eveneens Afghanistan, zodat verzoekers socio-culturele en familiale banden met Afghanistan beperkt zijn.

Daar staat tegenover dat verzoekers socio-culturele en familiale banden met België aanzienlijk zijn geworden.

Verzoeker leerde de Nederlandse en Franse taal ;

Hij is er tewerkgesteld ;

Hij volgde er diverse opleidingen om zijn tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt te verhogen ;

En zoals vermeld onderhoudt hij reeds jarenlang een duurzame en affectieve relatie met een Belgische vrouw, waarin maart 2019 ook een kind uit voortsproot.

Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich derhalve absoluut niet meer in Afghanistan, maar zoals reeds aangehaald in België.

4. Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.

In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie zijn nog minderjarige zoon vervat.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif- criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

Zo is het voor verzoeker en zijn minderjarige zoon, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.

De minderjarige zoon en partner van verzoeker zijn immers Belgen en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de minderjarige zoon van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten (om elders zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen, dan wel te wachten tot de termijn van het inreisverbod van 8 jaar verstreken is).

De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers zoon om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Bovendien staat verzoekers zoon ingevolge malversaties in hoofde van moeder naar haar kind toe, onder toezicht van de Jeugdrechter zodat het vader de jure niet eens achterna kan reizen.

Een terugwijzing naar land van herkomst van verzoeker met inreisverbod van 8 jaar houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige zoon vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw."

4.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

In casu beroept de verzoeker zich op een gezins- en familieleven in België, met name met zijn Nederlandse partner en met zijn jonge minderjarige zoon die in België is geboren op 31 maart 2019. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde als dusdanig niet betwist dat de verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn partner en zijn jonge minderjarige zoon, doch de gemachtigde stelt zich uitdrukkelijk op het standpunt dat dit gezinsleven ondergeschikt is aan het belang van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde. Het staat evenmin ter betwisting dat het gezinsleven van de verzoeker ook daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een dergelijk beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen wordt overigens volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vermoed aanwezig te zijn. Een kind, geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife*

Yigit/Turkije (GK), § 94). De band tussen een ouder en diens minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28).

Om na te gaan of er een schending voorligt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, is het van belang om te weten of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. De verweerder gaat er in de nota met opmerkingen vanuit dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating. De Raad kan hem hierin echter niet volgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker van 13 november 2012 tot 15 juli 2019 een verblijfsrecht had in België. Het legaal verblijf van de verzoeker nam een einde met de beslissing van 15 juli 2019 waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op dat moment eveneens is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker. Deze beide beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 juli 2019 en zij zijn thans definitief aangezien de verzoeker naliel om hiertegen enig rechtsmiddel aan te wenden.

De thans bestreden beslissing, die slechts twee maanden later werd genomen, strekt ertoe de verzoeker daadwerkelijk en met dwang te verwijderen naar zijn land van herkomst, Afghanistan. De gemachtigde maakt *in casu* onder meer toepassing van artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Hieruit blijkt dat de effectieve verwijdering die de gemachtigde met de thans bestreden beslissing nastreeft, de gedwongen uitvoering betreft van de beslissing van 15 juli 2019 houdende de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De situatie van de verzoeker kan dan ook niet worden gelijk gesteld met een zogenaamde situatie van eerste toelating. Verzoekers situatie vertoont in tegendeel relevante gelijkenissen met de vreemdeling in de zaak *Maslov*, waarbij het EHRM heeft geoordeeld dat het nog steeds ging om een uitzetting van een gevestigde vreemdeling, zelfs al was het verblijfsverbod reeds een jaar definitief geworden en al was er reeds enkele maanden voorheen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, alvorens de heer Maslov in november 2003 werd aangehouden en vastgehouden met het oog op zijn effectieve verwijdering (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat artikel 8 van het EVRM *in casu* moet worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. De uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling vormt in principe een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala v. Zwitserland*, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

De eerbiediging van het recht op het gezinsleven en het hoger belang van het kind is echter, ook bij de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling, niet absoluut. Wel is vereist dat de uitwijzing beantwoordt aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Binnen de grenzen, gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

De proportionaliteitsvereiste impliceert echter wel dat er in elk geval een belangenafweging plaats moet vinden waarbij een "*fair balance*" wordt gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner*-criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK)*, §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen,

de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In verzoekers geval blijkt dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing reeds standpunt heeft ingenomen over verzoekers gezins- en privéleven in België.

Zo blijkt uit de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2019 dat het verblijf van de verzoeker beëindigd wordt met toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet en dit om redenen van openbare orde. Daarbij wordt gewezen op de door de verzoeker op 24 december 2014 opgelopen veroordeling tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel vijf jaar behalve wat betreft de voorlopige hechtenis, voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, op een minderjarige boven de leeftijd van zestien jaar en op een meerderjarige. Er wordt ook op gewezen dat de bevoegde asiëldienst de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken omwille van de veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en waarbij tevens werd vastgesteld dat de verzoeker zich veilig kan vestigen in Kaboel.

Verder oordeelde de gemachtigde dat verzoeker negen jaar in België heeft verbleven en aldus het overgrote deel van zijn leven elders heeft doorgebracht. Wat betreft de voorgelegde bewijzen van integratie-inspanningen stelt de gemachtigde vast dat verzoeker zich bezondigd heeft aan ernstige feiten dewelke ook geleid hebben tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatus en dat de verzoeker op 16 juli 2018 opnieuw gearresteerd werd op verdenking van feiten van voyeurisme gepleegd op een minderjarige, waarbij hij onder voorwaarden werd vrijgelaten op 20 juli 2018. De gemachtigde besluit hieruit dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoeker een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten is dat de verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De gemachtigde benadrukt dat de verzoeker reeds veroordeeld werd voor zedenfeiten, gepleegd op minderjarigen, en dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de feiten van voyeurisme waarvan hij verdacht wordt opnieuw gepleegd werden op een minderjarige. Er blijkt dus niet dat de verzoeker lering getrokken heeft uit zijn eerdere veroordeling.

De gemachtigde erkent voorts dat de verzoeker verklaarde een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12 juni 2018 en dat hij vader is van een kind, geboren op 31 maart 2019, dat hij kreeg met zijn vermeende partner. De gemachtigde wijst er wel op dat het kind niet bij de verzoeker en zijn partner inwoont, maar in een pleeggezin verblijft. Verder wijst de gemachtigde erop dat, gezien het strafrechtelijk verleden van de verzoeker, de familiale belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde oordeelt dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien wijst

de gemachtigde erop dat het feit dat de verzoeker een familiaal leven in België wenst uit te bouwen hem er niet van weerhouden heeft herhaaldelijk zedenfeiten te plegen op minderjarigen en waarvan hij bewust was dat deze mogelijk een impact konden hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie.

Verder stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker geen medische problemen heeft die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan en dat de kennis, vaardigheden en ervaring die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed geenszins verloren gaan, maar door de verzoeker kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Ook in de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde nogmaals standpunt ingenomen aangaande artikel 8 van het EVRM, stellende:

“Op 24.12.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 14.05.2019 heeft het CGVS betrokkenes vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan hij op 15.05.2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bewijzen voorlegt van tewerkstelling en dat betrokkene verklaart dat hij Nederlands en Frans (basis) en Engels spreekt, dat hij een computercursus heeft gevolgd, een getuigschrift van lasser heeft, opleiding elektriciteit bij het CVO gevolgd heeft, hij een attest van heftruck heeft van de VDAB en dat hij diverse tewerkstellingen heeft genoten. Betrokkenes vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, doen echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op 24.12.2014 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Deze feiten gaven aanleiding tot de intrekking van betrokkenes vluchtelingenstatus, daar zij door het CGVS als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene meerdere minderjarige en een meerderjarige meisjes aanrandde, waarvan het jongste slachtoffer slechts 13 jaar oud was. Bovendien blijkt uit chatgesprekken dat betrokkene een duidelijk seksueel opzet had toen hij met haar afsprak, haar naar een parking meetrok, haar betastte en probeerde te kussen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 16.07.2018 opnieuw gearresteerd werd en op 17.07.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van feiten van voyeurisme, gepleegd op een minderjarige. Op 20.07.2018 werd betrokkene opnieuw vrijgelaten onder voorwaarden. Bijgevolg blijkt dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling en een opsluiting onder aanhoudingsmandaat, een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw, K. N. (..) “27.03.1990, met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12.06.2018. Hij verklaart dat ze samen een kind hebben geboren op 31.03.2019, P. P. (..). Het feit dat betrokkene een gezin heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een gezin zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn kind niet bij hem en

zijn partner woont, maar in een pleeggezin verblijft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. (...)"

De verzoeker meent dat – nu zijn veroordeling dateert van 2014 – dit niet volstaat om de inmenging in zijn gezins- en privéleven te rechtvaardigen. Hij stelt zich sedertdien onthouden te hebben van strafbare feiten en zich toegelegd te hebben op zijn gezin en legitieme tewerkstelling.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing heeft de gemachtigde zich, om de inmenging in het gezinsleven te rechtvaardigen en om te besluiten dat de verzoeker naar de toekomst toe nog een gevaar oplevert voor de samenleving, evenwel niet louter gebaseerd op de strafrechtelijke veroordeling van 2014. Zo wijst de gemachtigde erop dat de veroordeling van 2014 betrekking heeft op herhaalde feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging waar verzoekende partij tot drie maal toe het vergrijp pleegde, met name ten aanzien van twee minderjarigen, alsook één meerderjarige. De gemachtigde wijst er verder ook op dat de verzoeker op 17 juli 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van feiten van voyeurisme, gepleegd op een minderjarige. Hij besluit hieruit dat: *"uit betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling en een opsluiting onder aanhoudingsmandaat, een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen."*

De gemachtigde heeft tevens gewezen op het feit dat het strafrechtelijk gedrag van de verzoeker ook geleid heeft tot de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die oordeelde:

"Artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving; omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 24 december 2014. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u op 15 maart 2014 te Landen een minderjarig slachtoffer meetrok naar de parking aan haar school, haar daar betastte onder haar blouse en haar probeerde te kussen. U had voordien reeds eerder contact gelegd met het slachtoffer via facebook en uit de chatgesprekken blijkt duidelijk dat het slachtoffer haar leeftijd (13 jaar) had meegedeeld en u wel degelijk een seksueel opzet had toen u met het slachtoffer afsprak. Gelet op de wel zeer jonge leeftijd van het slachtoffer neemt de rechtbank aan dat zij geen normaal verweer kon voeren tegen de door u gestelde handelingen. Op 27 maart 2014 heeft u te Herentals opnieuw een minderjarig slachtoffer lastig gevallen toen zij met de fiets onderweg was naar huis. U volgde haar tot aan haar woning, waar u haar klem reed en vervolgens geld aanbod en aanraakte. Op 12 juni 2014 reed u te Herentals een meerderjarig slachtoffer klem op het fietspad, wierp uw fiets tegen de haag en stapte op het slachtoffer af dat op de vlucht sloeg. De vriend van het slachtoffer kon u even later in de omgeving van de feiten staande houden.

De rechtbank achtte de feiten van de verschillende tenlasteleggingen afdoende bewezen en oordeelde (zie vonnis, p. 5): "Voor het bepalen van de hierna vermelde bestraffing en de strafmaat, houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de houding van beklaagde ten aanzien van de feiten, zijn strafrechtelijk verleden, persoonlijkheid en jonge leeftijd. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden en hield geen rekening met de traumatische gevolgen voor de slachtoffers. De feiten kenden een herhaald karakter en werden onder meer gepleegd ten aanzien van minderjarige slachtoffers waarvan het jongste slechts dertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten.

Gelet op de aard, de ernst en het herhaald karakter van de door u gepleegde feiten, de verschillende slachtoffers waarvan het jongste slachtoffer dertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u op 24 december 2014 definitief veroordeeld werd, een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Niettegenstaande de rechtbank vaststelde dat u nog over een blanco strafregister beschikt, waardoor u van de gunst van probatie-uitstel kon genieten behoudens het gedeelte gelijk aan de duur van de voorlopige hechtenis, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate

ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. U maakte onder meer misbruik van zeer jonge en kwetsbare slachtoffers. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van de zeer kwetsbare slachtoffers. Bovendien werd u tussen 21 juni 2016 en 20 november 2017 niet minder dan vijftien keer veroordeeld door een Politierechtbank en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u van 17 juli 2018 tot 20 juli 2018 gedetineerd werd in de gevangenis van Mechelen waarna u in voorlopige vrijheid werd gesteld. Deze vaststellingen wijzen er bijkomend op dat u geen lessen trekt uit het verleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

(..)

Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u van de gelegenheid gebruik om uw handen in onschuld te wassen. In duidelijke bewoordingen trok u de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel door te zeggen dat u 'zomaar' werd beschuldigd van feiten met een minderjarige (CGVS 11/09/2018, p.3). U verklaart dat u tijdens uw ontmoeting met het meisje in het station haar identiteitskaart zou gevraagd hebben om haar leeftijd na te trekken, waarna u haar verliet doordat ze dit niet wilde tonen (CGVS, 11/09/2018, p. 3). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het niet aan de asielinstanties is om een nieuwe beoordeling te maken van de strafrechtelijke feiten. U zegt bovendien dan wel dat u nu spijt heeft van deze feiten (CGVS 11/09/2018, p. 5), toch maakte u zich na uw opsluiting in 2014 opnieuw schuldig aan tal van overtredingen. (...)"

Zoals duidelijk blijkt steunt de gemachtigde zich niet louter op de veroordeling van 2014, maar zet hij omstandig uiteen waarom deze veroordeling, gelet op de ten grondslag daarvan gepleegde herhaalde feiten en de ernst ervan, tezamen met de vaststelling dat de verzoeker in 2018 opnieuw werd vastgehouden op verdenking van feiten van voyeurisme op een minderjarige, toelaten te besluiten dat uit zijn persoonlijk gedrag een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waarbij recidive niet kan uitgesloten worden en dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoeker betoogt wel dat hij de feiten, waarvoor zij in de zomer van 2018 gedurende drie dagen in voorarrest werd genomen, ontkent en dat hij hiervoor ook niet veroordeeld is, maar de Raad wijst erop dat niets de verweerder belet om op grond van feitelijke vaststellingen, die (nog) niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling, een eigen inschatting te maken van het persoonlijk gedrag van de verzoeker en daaraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De verzoeker kan overigens niet in redelijkheid ontkennen dat hij in 2018 wel degelijk onder aanhouding werd geplaatst voor feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat omwille hiervan en mede gelet op het strafrechtelijk verleden van de verzoeker tevens ten aanzien van minderjarigen, de gemachtigde oordeelt dat in hoofde van de verzoeker een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid bestaat.

Het argument dat de verzoeker thans goed zou beseffen wat de impact van zijn handelen kan zijn, hetgeen evenwel tegengesproken wordt door de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die ondermeer noteerde dat "(de verzoeker) van de gelegenheid gebruik (maakte) om (...) (zijn) handen in onschuld te wassen. In duidelijke bewoordingen trok (...) (hij) de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel door te zeggen dat (...) (hij) 'zomaar' werd beschuldigd van feiten met een minderjarige (...)", is geenszins afdoende om de vaststellingen van de gemachtigde te ontkrachten.

Zoals voorts blijkt uit de bespreking hoger heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot de verwijzing naar één veroordeling maar heeft hij gewezen op de aard en de ernst van de feiten die tot deze veroordeling geleid hebben en op het feit dat de verzoeker nadien in 2018 nogmaals aangehouden werd voor feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. De verzoeker kan, gelet op de aanhouding in 2018 en gelet op de vele veroordelingen in 2016 en 2017 door de politierechtbank, bezwaarlijk stellen dat hij zich herpakt zou hebben en dat hij zich sinds de veroordeling in 2014 zou hebben onthouden van het plegen van strafbare feiten.

Verder blijkt uit het administratief dossier en in tegenstelling tot wat de verzoeker thans gewoonweg poneert, dat hij wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan waarbij hij terecht kan. Zo verklaarde de verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2018 dat zijn moeder, grootouders en broer in hun huis in Kaboel verblijven en verder dat zijn familie huizen bezit in zowel Kaboel, Jalalabad als Maidan Shahr, alsook blijkt uit de voorgelegde foto's dat zijn vader in Afghanistan rondrijdt met nummerplaten die "KBL" vermelden, hetgeen het kenteken van Kaboel is. Tevens blijkt de verzoeker een oom, woonachtig in Kaboel, te hebben en aldaar nog minstens één vriend te hebben. Hij beschikt in Afghanistan aldus wel degelijk nog over een uitgebreid netwerk. Verzoekers blote bewering dat hij geen enkele band meer zou hebben met Afghanistan kan dan ook geenszins worden aangenomen. De verzoeker kan ook niet ernstig stellen dat hij "geboren en getogen in België" is, nu hij trouwens zelf erkent dat hij pas op zeventienjarige leeftijd in België is aangekomen en hij hier bijgevolg maar negen jaar verbleven heeft.

Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het verblijf van de verzoeker in België en de daaruit eventueel voortvloeiende elementen van integratie. Zo wijst de gemachtigde er in de beslissing van 15 juli 2019 ondermeer op dat het loutere feit dat de verzoeker negen jaar in België verbleven heeft op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met België te spreken. Verder stelt de gemachtigde vast dat de vermeende inspanningen van de verzoeker om zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doen aan de strafrechtelijke feiten die hij heeft gepleegd, met name zedenfeiten, ondermeer op minderjarigen, en de vaststelling dat hij opnieuw verdacht wordt van feiten op een minderjarige in 2018, wat tot de conclusie leidt dat de verzoeker geen lering heeft getrokken uit de eerdere veroordeling. De gemachtigde oordeelt voorts dat de verzoeker de in België opgedane kennis, vaardigheden en ervaring verder kan aanwenden elders.

Gelet op voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn kritiek dat voorafgaand aan de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn verblijf in België en de eventueel daaruit voortvloeiende integratie. Evenmin blijkt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

De verzoeker stelt verder een minderjarig kind te hebben dat noodgedwongen werd geplaatst omwille van de mentale toestand van de moeder. Hij stelt evenwel steeds contact gehad te hebben met dit kind tot aan zijn administratieve vrijheidsberoving. Hij wijst ook op de relatie met zijn partner en meent dat de bestreden beslissing een beëindiging inhoudt van het gezinsleven. De verzoeker betoogt dat zijn partner en kind hem niet kunnen volgen naar Afghanistan.

Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier heeft de gemachtigde voorafgaand en bij het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezinsleven van de verzoeker in overweging genomen en hieromtrent een standpunt ingenomen. Zo heeft de gemachtigde in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2019 geoordeeld als volgt:

"Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde in België een duurzame relatie te hebben met een Nederlandse vrouw met wie u feitelijk samenwoont sinds 12/06/2018. Bovendien blijkt dat u vader bent van een op 31/03/2019 te België geboren kind dat u kreeg samen met uw vermeende partner. U verklaarde evenwel dat uw kind niet bij u en uw vermeende partner inwoont, doch in een pleeggezin verblijft.

Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien wijzen we er op dat het feit dat u in België een familiaal leven wenst uit te bouwen u er niet van weerhouden heeft herhaaldelijk zedenfeiten te plegen op minderjarigen, waarvan u bewust was dat deze mogelijks een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie."

Ook in de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde het gezinsleven van de verzoeker en het belang van zijn kind beoordeeld:

"Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw, K. N. (...) "27.03.1990, met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12.06.2018. Hij verklaart dat ze samen een kind

hebben geboren op 31.03.2019, P. P. (...). Het feit dat betrokkene een gezin heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een gezin zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn kind niet bij hem en zijn partner woont, maar in een pleeggezin verblijft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen."

Waar de verzoeker stelt dat zijn kind de Belgische nationaliteit heeft, merkt de Raad op dat zulks geenszins blijkt uit de voorliggende stukken. Verzoekers loutere bewering kan bovendien niet worden aangenomen nu verzoekers partner, tevens de moeder van het kind, Nederlandse blijkt te zijn en de verzoeker zelf Afghaan.

De verzoeker betoogt voorts wel dat hij regelmatig contact onderhoudt met zijn zoon, maar hij brengt hiervan geen enkel concreet stavingstuk bij. In die optiek moet er ook op worden gewezen dat het kind geplaatst is in een pleeggezin en dat de verzoeker ook niet de voornaamste zorgdrager is voor het kind. De Raad wijst in dit verband op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant/het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/het Verenigd Koninkrijk*). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen bijzonder nauwe band blijkt tussen de verzoeker en zijn kind en dat het pleeggezin de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat, eenmaal het kind wat ouder is, contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander zorgdragend persoon of indien het voldoende oud en zelfstandig genoeg is de verzoeker niet kan opzoeken in het land van herkomst of elders waar ze kunnen afspreken. Het door de verzoeker gestelde als zou de bestreden maatregel een volledige beëindiging van dit gezinsleven inhouden, blijkt dan ook niet. De Raad wijst er daarbij ook op dat bij de verwijdering van een derdelander omwille van strafrechtelijke feiten de verwijderingsmaatregel in de eerste plaats de misdrijfpleger betreft. In dergelijke zaken kan de aard en de ernst van de gepleegde feiten of het strafrechtelijk verleden zwaarder doorwegen dan de andere belangen, waaronder het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Gelet op de feitelijkheden in onderhavige zaak kan het ten stelligste betwijfeld worden dat de verzoeker een centrale rol speelt in de opvoeding en zorg voor zijn zoon en dat het hoger belang van dit kind geschaad zou worden door de verwijdering van de verzoeker, des te meer aangezien de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en waarvoor hij in 2018 werd aangehouden, *quasi* allen te maken hebben met zedenfeiten, gepleegd ten aanzien van minderjarigen. Nu voorts niet blijkt dat eenmaal het kind wat ouder is er geen contacten kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen of zelfs bezoeken in het herkomstland of elders, de verzoeker ook geen centrale rol inneemt in het leven van zijn kind en gelet op de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten ten aanzien van minderjarigen, kan geenszins gesteld worden dat er geen evenwichtige belangenafweging heeft plaatsgevonden (cf. EHRM 1 december 2016, *Salem v. Denmark*, n° 77036/11).

Ook wat betreft de partner van de verzoeker heeft de verzoeker bij het verzoekschrift geen concrete stavingstukken naar voor gebracht waaruit kan blijken dat zij een zeer precare mentale toestand heeft. Ter terechtzitting worden wel twee medische attesten voorgelegd. Deze medische attesten zijn echter zeer recent en zij dateren van na de bestreden beslissing. De gemachtigde kon hiermee uiteraard onmogelijk rekening houden op het moment dat hij de bestreden beslissing trof. Wat er ook van zij, de verzoeker maakt op dit punt evenmin concreet aannemelijk dat hij de contacten met zijn partner niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland of elders. Ook blijkt uit deze medische stukken nog niet dat verzoekers Nederlandse partner hem om medische redenen niet

kan volgen naar het herkomstland. Verzoekers partner wordt in België wel behandeld voor haar psychische aandoening, doch de verzoeker maakt niet aannemelijk dat de nodige medische zorg niet voorhanden is in Afghanistan.

Voor zover de verzoeker nogmaals wijst op de belangen van het kind – waarbij hij ook verwijst naar het Kinderrechtenverdrag – dient, gelet op de bespreking hoger inzake het kind, besloten te worden dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van het betrokken kind. De verzoeker toont met zijn uiteenzettingen niet aan dat de gemachtigde het belang en het welzijn van het kind in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond.

4.1.2. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bovenstaande besprekingen blijkt reeds dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind van de verzoeker, evenals met zijn gezins- en familieleven. Eveneens blijkt dat de verzoeker stelde geen medische problemen te hebben die een terugkeer naar Afghanistan verhinderen.

Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat deze artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De Raad wijst er voorts op dat het belang van verzoekers kind wel degelijk in rekening werd genomen bij het treffen van de thans bestreden beslissing en dat de verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, niet heeft aangetoond dat het belang en het welzijn van zijn kind, dat momenteel niet bij één van de ouders verblijft, maar dat blijkens de thans voorliggende stukken op vraag van de jeugdrechter werd geplaatst in een pleeggezin, op disproportionele wijze in het gedrang zouden zijn gebracht.

4.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker betoogt hieromtrent als volgt:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou impliceren dat verzoeker in Afghanistan zou moeten wonen.

Verzoeker heeft evenwel geen vermogen, noch inkomsten noch familiale banden meer in zijn land van herkomst.

Verzoekers ganse familiale en sociale netwerk bevindt zich in België.

Mocht de bestreden beslissing ten uitvoer gelegd worden, zou dit impliceren dat verzoeker verstoken van haven en goed, van familiale steun en, niet in het minst, van zijn klein kind, zou moeten verblijven.

Bovendien stelt verzoeker zich ten eerste vragen bij de leefomstandigheden waarin hij te Afghanistan zou moeten verblijven. De Taliban zijn er nog steeds actief en verzoeker ontvluchtte destijds net zijn herkomstland omdat zijn rechten sub art. 3 EVRM er omwille van de uitermate precaire toestand ernstig in het gedrang kwamen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou in die zin een schending van het redelijkheidsbeginsel impliceren en vragen doen rijzen wat betreft de conformiteit ervan met artikel 3 EVRM."

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2019 standpunt heeft ingenomen over een terugkeer van de verzoeker naar zijn herkomstland waaruit gebleken is dat er geen risico bestaat op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar het herkomstland. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zoals ook vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel is de verzoeker geenszins ernstig waar hij voorhoudt geen familiaal netwerk meer te hebben in het herkomstland.

De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat er bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het tweede en tevens laatste middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE